

ARNOLD SCHWARZENEGGER

El Rei i jo

Sé que el títol vos recordarà una obra de teatre i una pel·lícula ben conegudes. Però no parlarem aquí del personatge interpretat per Yul Brinner. Ni tan sols farem un viatge imaginari a l'antic país de Siam, sinó a un altre molt més proper, per sort o per desgràcia.

Avui deixarem un poc de banda el cinema i presentarem el nostre respecte al rei Schwarzenegger. Com que diuen que la millor manera d'enfrontar-se a l'enemic és conèixer-lo, ja em teniu assegut en la butaca, esperant el que he sentit qualificar (valga'm Déu!) com una «boníssima pel·lícula».

Decididament, si això és el que agrada a la majoria dels habitants d'aquell curiós (per dir alguna cosa) país, allà a l'altre costat de l'Atlàntic, em sembla penós i perillós, més que res pel poder que ha acumulat fins ara. Però el que ja em sembla patètic és que el públic d'aquí vagi de cul perquè li prenguin el pèl i els doblers amb bajanades com *True lies*.

Al principi em va sorprendre el fet que fos autoritzada per majors de devuit anys. Li vaig concedir el benefici del dubte pensant que potser, per aquesta vegada, haurien previst que un públic adult seria més exigent que els joves als quals fins ara havien rentat el cervell sense contemplacions. Però em vaig equivocar. Des del principi es veu clar que no pensen fer cap concessió a la nostra intel·ligència, la qual deuen considerar nul·la.

El maniqueisme que s'intenta combatre des d'esferes intel·lectuals de tot el món, fins i tot des dels mateixos Estats Units, es torna passejar per la pantalla com si fos casa seva (potser ho sigui). Els bons nord-americans, patriotes i obedients (encara que les ordres les dicti un maleducat i malcarat Charlton Heston en les seves hores més baixes), s'encarreguen d'eliminar, un a un, com si d'indesitjables insectes es tractàs, als fonamentalis-

tes de torn. Perquè tots els fonamentalistes són terroristes, i tots els musulmans són fonamentalistes. I tots els que no comparteixen l'*american way of life* són com els musulmans: estranys i incomprensibles. Perillosos, en una paraula. Per això mereixen ser exterminats.

Però no hem de ser tan durs amb el rei Arnold. Tots sabem que, en el fons, li repugna la violència. Així ho ha declarat moltes vegades, igual que ho ha fet el seu germà bionic, D. Sylvester. Segons aquest, existeix una violència bona i una dolenta. La seva és la primera, i la utilitzen per lluitar contra la segona. Opina que la policia és necessària perquè, si no, ja estariem tots morts. Em fa l'efecte que de petit va veure massa pel·lícules d'indis, d'aquelles que ara intenten oblidar a base d'actes de contrició de l'estil de *Bailando con lobos*.

Val més que posem el fre, abans que ens embalem massa. Val més returar-se abans de relacionar totes aquestes morts (massa fàcils, massa epidèmiques, massa «justificades», excessives) amb altres més properes a nosaltres, més esgarrifadores. Alguna vegada m'he demanat si, potser qualche dia, d'aquí a vint o trenta anys, dins el que quedi de cervell en aquesta gent hi apareixerà un senyal de lucidesa i pensaran en la inconsciència que han reflectit en la pantalla gran, oferta entre una parafernàlia d'efectes especials que fan les delícies de multituds anònimes, uniformes i, per tant, fàcilment manipulables.

Ara sé que no es plantegen possibilitats tan transcendents. Ara sé que s'excusen darrera el *només és diversió*. Sé que ens demanen que no cerquem tres peus al moix. Molt bé. A les seves ordres, Majestat. El seu compte corrent creix, mentre la nostra capacitat de crítica minva. I la immoralitat de l'abús, de l'excés, del destruir pel simple plaer de veure com tot vola pels aires aconsegueix fer-nos oblidar que en una sola pel·lícula es poden malbaratar recursos per un valor igual o superior al que en tot un any pot dedicar un país del Tercer Món (d'aquests plens de potencials terroristes) a l'educació o a la sanitat.

L'espectacle ha de continuar. Ho ha de fer a la gran pantalla. Ho ha de fer a Haití. Ha de continuar en el televisor, i a Kuwait. L'únic que ens ha de preocupar és seguir sempre al costat dels bons, és a dir, seguir essent sotmesos súbdits del rei Schwarzenegger i dels reietons que, sens dubte, el succeiran.

I si totes aquestes raons no bastassin per rebutjar la darrera criatura de sa majestat (no sé que hi té a veure el tal Cameron del *directed by*, supòs que a algú havien de posar, no?), he guardat pel final la definitiva. Una raó que no és altra que la de menysprear la qualitat d'una actriu com Jamie Lee Curtis, obligada a servir de simple objecte decoratiu quan, només amb una mica més de seny en el guió (o, simplement, amb una mica de guió) es podria haver berenat al seu *partenaire* en els primers cinc minuts de pel·lícula. Cosa que, per altra banda, calia evitar per tots els mitjans. Imperatius del *show bussines*.